

2. Jeżeli liczba lekarzy weterynaryjnych, wykonujących praktykę lekarską w danym rejonie, przekracza normę ilościową, przewidzianą dla tego rejonu, Minister Rolnictwa i Reform Rolnych może określonym lekarzom wyznaczyć do wykonywania praktyki lekarskiej inne rejon, w których liczba lekarzy nie osiąga normy ustalonej.

3. Ograniczeniom, przewidzianym w przepisach ust. 1 i 2, nie podlegają:

- 1) posłowie na Sejm;
- 2) osoby, pełniące czynną służbę wojskową;
- 3) profesorowie, zastępcy profesorów oraz kierownicy instytutów (zakładów) naukowo-badawczych;
- 4) docenci etatowi, pomocnicze siły naukowe szkół akademickich oraz pracownicy naukowcy instytutów (zakładów) naukowo-badawczych, jeżeli ich władza służbowa wystąpi z zatwierdzonym przez właściwego ministra wnioskiem, stwierdzającym konieczność zatrudnienia tych osób na dotychczasowych stanowiskach;
- 5) pracownicy, wykonujący zadania państwowej służby weterynaryjnej w wojewódzkich władzach administracji ogólnej i we władzach naczelnych;
- 6) osoby, które przekroczyły 55 lat życia.

4. Minister Rolnictwa i Reform Rolnych przy wyznaczaniu lekarzom weterynaryjnym rejonów do wykonywania praktyki lekarskiej (ust. 2) winien w miarę możliwości brać pod uwagę dotychczasową ich pracę, kwalifikacje zawodowe, pracę społeczną, wiek, stosunki rodzinne i inne ważne okoliczności.

Art. 3. Przed wyznaczeniem lekarzowi weterynaryjnemu rejonu (art. 2 ust. 2) należy udzielić mu co najmniej dwumiesięcznego terminu w celu wskazania, które z rejonów o nie wypełnionych normach ilościowych najbardziej mu odpowiadają, przy czym należy umożliwić mu przejrzanie wykazu rejonów o nie wypełnionych normach ilościowych.

Art. 4. Lekarz weterynaryjny po upływie dwóch miesięcy od dnia doręczenia mu zarządzenia o wyznaczeniu rejonu traci prawo do wykonywania praktyki lekarskiej poza tym rejonem.

Art. 5. W miastach i osiedlach, w których wprowadzono publiczną gospodarkę lokalami, władze kwaterek obowiązane są przydzielić lekarzowi weterynaryjnemu — przesiedlającemu się na skutek wyznaczenia mu rejonu — mieszkanie, odpowiadające jego potrzebom zawodowym i warunkom rodzinnym.

Art. 6. Minister Rolnictwa i Reform Rolnych udziela przesiedlającemu się do wyznaczonego rejonu leka-

rzowi weterynaryjnemu zasiłku na koszty przesiedlenia się i urzędzenia. Wysokość i warunki wypłaty zasiłku ustala Minister Rolnictwa i Reform Rolnych w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

Art. 7. 1. Lekarze weterynaryjni obowiązani są w miarę potrzeby do pracy weterynaryjnej w administracji państwowej i w związkach samorządu terytorialnego w rejonach, w których wykonują swój zawód. Podjęcie takiej pracy przez lekarza weterynaryjnego, odbywającego czynną służbę wojskową, wymaga zgody władzy wojskowej.

2. Minister Rolnictwa i Reform Rolnych w drodze rozporządzenia, wydanego w porozumieniu z Ministrami: Administracji Publicznej, Pracy i Opieki Społecznej oraz Skarbu — po zasięgnięciu opinii Komisji Centralnej Związków Zawodowych — ustali, ile godzin w ciągu dnia bądź w ciągu innego okresu czasu lekarze weterynaryjni obowiązani są do oznaczonej w ust. 1 pracy, jak również określi sposób powoływania do tej pracy, zasady ustalania wysokości wynagrodzenia i warunki tej pracy oraz przypadki zwolnień od obowiązku jej wykonywania.

Art. 8. Lekarz weterynaryjny, który uchyla się od obowiązku pracy weterynaryjnej w administracji państwowej lub samorządzie terytorialnym, zostaje zawieszony przez wojewódzką władzę administracji ogólnej w prawie wykonywania praktyki lekarsko-weterynaryjnej.

Art. 9. 1. Lekarz weterynaryjny, który wykonuje praktykę wbrew przepisom niniejszej ustawy, podlega karze aresztu do jednego miesiąca i grzywny do 50.000 złotych lub jednej z tych kar.

2. Do orzekania powołana jest powiatowa władza administracji ogólnej.

Art. 10. Wykonanie niniejszej ustawy porucza się Ministrowi Rolnictwa i Reform Rolnych w porozumieniu z Ministrami: Pracy i Opieki Społecznej, Skarbu oraz Administracji Publicznej.

Art. 11. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: *B. Bierut*

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych: *J. Dąb - Kociol*

Minister Pracy i Opieki Społecznej: *K. Rusinek*

Minister Skarbu: *K. Dąbrowski*

Minister Administracji Publicznej: *Wł. Wołski*

179

U S T A W A

z dnia 7 kwietnia 1949 r.

o zmianie dekretu z dnia 22 października 1947 r. o przepadku majątku.

Art. 1. W dekrete z dnia 22 października 1947 r. o przepadku majątku (Dz. U. R. P. Nr 65, poz. 390) art. 1 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Przepisów dekretu niniejszego nie stosuje się do przepadku narzędzi, które służyły lub były przeznaczone do popełnienia przestępstwa, oraz do orzeczonego przez sąd przepadku przedmiotów, pochodzących bezpośrednio lub pośrednio z przestępstwa, jak również do przepadku majątku, orzeczonego w postępowaniu karnym skarbowym.“

Art. 2. Wykonanie niniejszej ustawy porucza się Ministrom: Skarbu, Sprawiedliwości, Obrony Narodo-

wej, Administracji Publicznej i Bezpieczeństwa Publicznego.

Art. 3. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: *B. Bierut*

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

Minister Skarbu: *K. Dąbrowski*

Minister Sprawiedliwości: *H. Świętkowski*

Minister Obrony Narodowej: *M. Zymiński*
Marszałek Polski

Minister Administracji Publicznej: *Wł. Wołski*

Minister Bezpieczeństwa Publicznego: *St. Radkiewicz*